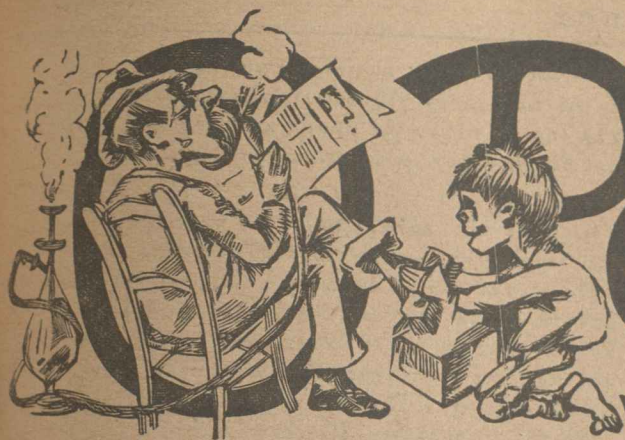




ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐννатовος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἑννενηντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι ἔμπερδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΟΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μὲν φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ ὅσων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γὰρ τὰ ξένα ὁμως μέρη — **δύνα φράγκα καὶ ὅτὸ χίρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητὴς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γὰρ τὴ σάρα καὶ τὴ μᾶρα — κάθε φύλλο μὲν δεκάρα.

Τοῦ Δεκεμβρίου δεκαεννέα,
φτώχεια καὶ πείνα τὰ μόνα νέα.

Δώδεκα καὶ τετρακόσα
καὶ σαχλὴ Βουλὴ σιγῶσα.

Σκηνὴ δραματικὴ καὶ συγκινητικὴ.

Εἰς τὸν Τρικούπην ἔρχεται ὁ Φασουλῆς μὲ ξύλον
ὅπου ἀντιπρόσωποι ἐπιτροπῶν ποικίλων
καὶ κλάδων ἰκετήριον, μ' ἀλαλαγμούς καὶ κτύπους,
τὸν Τρικούπην ὁμιλεῖ ὡς τύραννος Οἰδίπους).

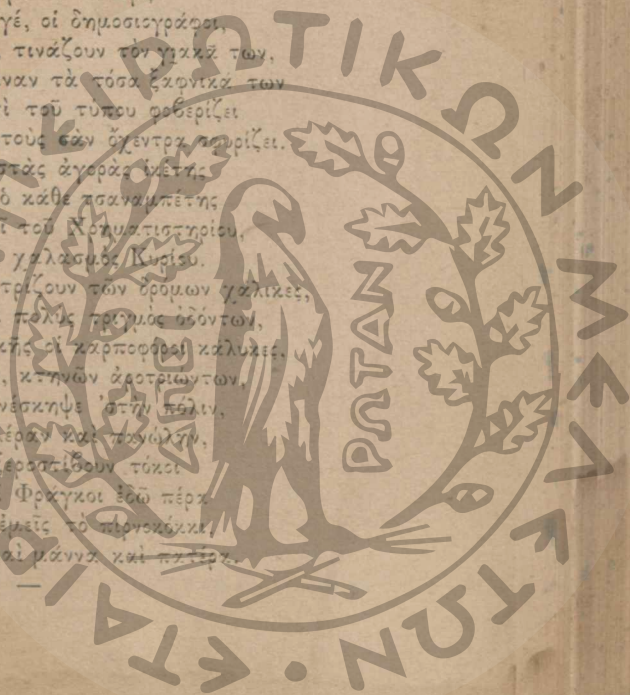
Ὡ τέκνα, νέα γενεὰ τοῦ Κάδμου τοῦ μεγάλου,
τοῖς πόντον διαπλέετε τρικυμιώδους σάλου,
ποῦ τί ἐμπρὸς μου ἔρχεσθε μὲ κλάδους ἐστερμμένοι,
παράλυτοι, σακάτηδες, καραβοτσακισμένοι;
ὅσοις παντοίων θυσιῶν ἐθόλωσε τὴν πόλιν
καὶ πάντες σπεύδουν πρὸς ἐμέ τὸν ἀρχικαπνοπώλην.
ἄλλοι σὺ πρῶτος, Φασουλῆ, κι' ὁμίλει ἀντ' αὐτῶν
ποῦ τί ἐδῶ συνήλθετε μὲ ὕψος ἐπαιτῶν;
ὅσοις ἐδῶ προθυμότατος ἐγὼ θὰ σᾶς συνδράμω
καὶ σὺν αὐτῶν τὰ δύναντα πρὸς χάριν σας θὰ κάμω.
ἄλλοι τὴν ροβεῖσθί τι;... λαλήσετε ταχέως...

Πρῶτος λαλεῖ ὁ Φασουλῆς ὡς ἱερεὺς ἀρχιεὺς).

Ὡ τέκνα, Τρικούπη, ὁ κρατῶν τῆς χώρας τῆς μεγάλης,
ὅπου ὁ λαὸς κατήντησε πραγματικῶς χαμᾶλης.
ὅσοι μὲν μικροὶ καὶ ἄπτεροι ἀκόμη νεοσσοὶ
ἀναζητοῦν πῶς τοὺς ἰύσσαξες μὲ φόρους ὅτὸ κρασί,
ὅσοι βαρεῖς μὲ τὸ βαρὺ τῶν νέων φόρων βάρος
ἀναζητοῦν μ' ἰώθειον ὑπομονὴν καὶ θάρρος

κι' ἀκούραστοι ὅτὴ ράχη των βαστοῦν τὴν χαμαλίκια
βελάζοντες νυχθημερόν σὰν ἔγκυος κατσίκα,
καὶ τρέχουν μὲ τὰ τέσσερα καὶ γίνονται πορὲα
μαζὶ μὲ τοὺς χαμαλῆδες εἰς τὴν Καπνικαρέα.

Καθένα παραδέρνεται ξεχωριστὸ συνάφι,
οἱ δ' ἐκλεκτοί, Πρωθυπουργέ, οἱ δημοσιογράφοι,
ἐκ τῶν ὁποίων εἰς κι' ἐγώ, τινάζουν τὸν γιγῆ των,
καὶ σὰν νὰ μὴν τοὺς ἔφθαναν τὰ τόσα ἔχοντα των
βαρὺς δασμὸς καὶ τὸ χαρτὶ τοῦ τύπου ροβερίζει
κι' ὁ Φασουλῆς μαζὶ μ' αὐτοὺς σὰν ὁ χεντὰρ ἀναρρίζει.
Ὁ δὲ λαὸς προσκαθεται ὅτὸς ἀγορὰς ἰκετῆς
καὶ τρώει τὰ μανίκια τοῦ ὁ καθὲς περὶ ἀναμπετῆς
καὶ τοὺς βωμούς περικυκλοῖ τοῦ Κοινοβουλίου,
ποῦ μαλεβράσι γίνεται καὶ γαλασσὸς Κυρίου.
Σαλεύ' ἡ πόλις σύμπασα, τρίζουν τῶν δρομῶν χαλκίαι,
κι' εἰς τοὺς ἀποκρίνεται πολλὰς πρὸς ὁδόντων,
φθίνουν τῆς γῆς τῆς κλασικῆς καὶ καρποφόροι κάλυκες,
φθίνουν κι' ἀγέλαι, Πρόεδρε, κτηνῶν ἀροτρώωντων,
ὀλέθρου δαίμων στυγερός ἐνέσκηψε ὅτὴν πόλιν,
φέρων ἐπάρατον λιμὸν, χολέραν καὶ πνύχην,
καὶ τόσοι ἀσυνείδητοι μᾶς ξερασιάζουν τόνον
κι' ἀγριεμμένοι ρίχνονται οἱ Φράγκοι ἐδῶ πέρα
ὡσὰν νὰ τοὺς ἐφάγαμε κι' ἐμεῖς τὸ πρῶτον καὶ
ὡσὰν νὰ τοὺς ὀσκοτώσαμε καὶ μᾶλλον καὶ πᾶσαν



Πλὴν σὲ καθικετεύμεν αἱ συντεχνίαι ὅλαι
 κι' αὐτὰ σοῦ λέγουν δυστυχεῖς οἰνοπνευματοπῶλαι :
 νὰ παύσης πλέον τοῦ λοιποῦ γιὰ φόρους νὰ μᾶς ψάλῃς
 καὶ νέο φόρο 'στὸ κρασί καθόλου νὰ μὴ βάλῃς,
 κι' ὁ κόσμος θέλει νὰ μεθῇ, γιατί μὲ τὸ μεθύσι
 'μπορεῖ νὰ πῇ πῶς ἡ Ἑλλάς προώρισται νὰ ζήσῃ,
 κι' ὅταν παραμεθύσωμε δὲν θάχωμε χαμπάρι
 ὅταν ὁ γέρο-διάβολος καμμιὰ φορά μᾶς πάρῃ.

'Αλλ' ἡ Πανεξέχότης σας βεβαίως θὰ γνωρίζῃ
 πῶς κατ' αὐτὰς ἀκρίβητε σπουδαίως καὶ τὸ ρυζι,
 παραπονεῖται δὲ πικρῶς καθέννας πατριώτης,
 ἡ γλῶσσα του καὶ δι' αὐτὸ στιγμὴν δὲν σιωπᾷ,
 κι' ἂν μᾶς ταραξῇ τᾶντερα δεινὴ εὐκυλιότης,
 ρυζι φτηνὸ δὲν θὰ 'βρεθῇ νὰ κάνωμε λαπᾶ,
 καὶ τότε καθε ἄντερο θ' ἀμοληθῇ μὲ φόρα.
 μήτε κανέναν, Πρόεδρε, θὰ τραγουδῇ σὰν τώρα :
 «ὦχου ! μάννα, πῶς μυρίζει
 τὸ σπανίσι μὲ τὸ ρυζι».

Κι' ἂν θέλῃς μὲ τὴν Θέμιδα ὁ κόσμος νάχῃ σχέσεις
 τέλος εἰς τὸ χαρτόσημον κανένα μὴν προσθέσεις,
 καὶ πῆς εἰς τὸν Σιμόπουλο νάλλῃ 'στὰ σύγκαλά του
 καὶ νὰ μαζέψῃ γρήγορα τὰ πάνσοφα μιγάλα του,
 γιατί κι' αὐτὸς ἐβάλληκε νὰ παίξῃ τώρα ρόλον
 κι' ὡς Δράκων κοκορεῖται, Λυκοῦργος, Μίνως, Σόλων,
 καὶ μὲ τὰ Νομοσχέδια παραπολύ μᾶς 'μπήκε
 κι' ἡ Θέμις εἰς τὰ χέρια του τὸν διάβολό της 'βρῆκε,
 καὶ δὴ γαϊδαρων ἄχυρα δὲν 'βρίσκει νὰ δικάσῃ
 καὶ τὴν βαρεῖα της ζυγαριὰ 'στὴ ράχη του θὰ σπάσῃ.

'Εν τούτοις ὅμως κι' ἔμποροι πολλοὶ ἐκ τῶν Πατρῶν,
 ποῦ μὲ τὴν φούχτα τᾶχυρα δὲν ἐμάθαν νὰ τρῶν,
 δὲν ξέρω πῶς 'μυρίστηκαν πῶς ἐχ' ἡ φάβα λάκκο
 καὶ νὰ μὴ βάλῃς ἀπαιτοῦν δασμοὺς καὶ 'στὸν ταμπάκο.
 "Ἄς ἀκουσθῇ παρήγορος κι' εἰς τούτους ἡ φωνὴ σου,
 σῶσε κι' ἐκείνους τοὺς πτωχοὺς μὲ τῆς χρυσαῖς μαγείαις σου,
 καὶ μία πρέζα ρούφηξ ταμπάκου καὶ φτερινίσου
 γιὰ νὰ σοῦ 'ποῦμε, Πρόεδρε, κι' ἐμεῖς «μὲ τῆς υἱεῖαις σου».

Καὶ τώρα πάντες ἄφωνοι χωρὶς νὰ λέγουν τίποτε
 προσμένουν νὰ ἐνωτισθῶν τὸν ἥχον τῆς φωνᾶς σας,
 κι' ἂν μᾶς γλυτώσῃς, Πρόεδρε, θὰ μένωμεν ζεῖποτε
 θεράποντες τῆς σεβαστῆς ἀφεντομουτσουάρας σας.

Τρ. Ὡ παῖδες οἴκτου ἄξιοι, δὲν ἀγνοῶ καθόλου
 ὅτι τραβάτε βάσανα καὶ φτώχεια τοῦ διαβόλου.
 Ξέρω καλὰ πῶς πάσχετε καὶ τᾶχετε χαμένα,
 κανέναν ὅμως ἀπὸ σᾶς δὲν πᾶσχει σὰν κι' ἐμένα.
 Ἡ λύπη ἕνα ἕκαστον ἰδίᾳ τήκει μόνον,
 ἀλλ' ὅμως ἡ ἐμὴ ψυχὴ δι' ὅλους ἔχει πόνον,
 καὶ δὴ πολλὰ ἐδάκρυσα, παμφίλτατοί μου παῖδες,
 καὶ συνεσκέφθην μ' Ἰπουργούς καὶ Βουλευτὰς μπεμπέδες,
 κι' ἰσχύν μου ἔχων πάντοτε τὴν πάνδημον ἀγάπην
 καθ' ὅλα πολυμέμνητος πολλὰς ὁδοὺς ἐτράπην.

Κι' ὡς ὁ Οἰδίπους ἄλλοτε λαὸν οἰκτεῖρων κλαίοντα
 ἀπέστειλεν εἰς τοὺς Δελφοὺς τὸν Μενεικίως Κρέοντα
 νὰ ἐρωτήσῃ πῶς 'μπορεῖ ὁ κόσμος νὰ γλυτώσῃ
 πρὶν ἐκ τῆς νόσου τοῦ λιμοῦ ἡ Θήβα τὰ τσιτώσῃ,
 ἔτσι κι' ἐγὼ ἀπέστειλα παντοῦ ἀντιπροσώπους
 νὰ ἐρωτήσουν μὲ σπουδὴν 'στοὺς μέσας κι' ἐξω τόπους

ἂν εἶναι διαθέσιμος κανένας δανειστής
 κι' ἐκ τῶν δεινῶν γλυτώσωμεν μακρὰς Σαρακοστής
 ἀλλ' ὅμως πῆγαν γιὰ μαρμυρὴ καὶ θάλλουν γιὰ λεῖψα
 καὶ δὲν θὰ 'βροῦν μοῦ φαίνεται μηδὲ καρφιδεῖνα.

Γνωρίζετε πολὺ καλά, πτωχοὶ μου πατριῶται,
 ὅτι λιμὸς ἐμάστιζε καὶ τοὺς Θεβαίους τότε
 τάλε κουάλε σὰν κι' ἐμᾶς, κι' ὁ οἶκος τῶν Λαδῶων
 ὑπέστη μαύρας συμφορὰς, ὅπου κακὸ σοῦ θέλει,
 ἂν καὶ ποτὲ δὲν ἐβάλε δασμοὺς καὶ 'στὸν ταμπάκο
 καὶ μήτε τὸ χαρτόσημον ἐβάρυνε μὲ τέλη,
 ὁ δὲ καρφὲς κι' ἡ ἄχαρη καὶ τᾶλλα προϊόντα
 'στὸ τότε δασμολόγιον δὲν ἦσαν ἀκριβὰ,
 μήτε κανέναν μετοχὰς ἀγόραζε καὶ φόντα
 καὶ πᾶς Θεβαίος ἐβαζε τὴν σκούφια του στραβά.

Γνωρίζετε πολὺ καλά πῶς ὁ κλεινὸς Οἰδίπους,
 καθὼς τὸ προεμάντευσεν ὁ τῆς Πυθίας τρίπους,
 ὑπέκυνεν εἰς τὸν Θεῶν τὸν χόλον καὶ τὴν μῆνιν
 καὶ τοῦ λαοῦ τὸ νησιτικὸν ἐσώθη σκυλολόγι,
 ἡ δ' Ἀντιγόν' ἡ προσφιλὴς μαζί μὲ τὴν Ἰσμήνην
 τυφλὸν τὸν ὑπεβάσταζε καὶ τὸν ἐχειραγῶγει.
 Τοιαῦτα διεθρῦλλησε τρελλὴ τῶν μύθων φήμη,
 ἀλλὰ κι' ἐγὼ, ποῦ μὲ καλεῖ σωτήρα τῆς ἡ χώρα,
 στρατὸς σὰν τὸν Οἰδίποδα γιὰ μαλακμα κι' ἀσπὶ
 ἀπὸ τὸν Λόου καὶ τὸν Ροῦ χειραγωγούμαι τώρα,
 κι' ἐκεῖν' οἱ δῆο, ποῦ χαίρεσαι κοντά των νὰ ζυγώνῃς,
 ἐπέχουν θέσιν σήμερον Ἰσμήνης κι' Ἀντιγόνης.

"Ἄν σύννεφα ἡμαῦρῶσαν τῆς δόξης μας τὸν ἥλιον
 κι' ἂν ἀπ' ὀπίσω κι' ἐμπροστὰ μᾶς 'κάθισαν παλούκια,
 πλὴν τὰς ἐκθέσεις των κι' οἱ δῆο θὰ γράψουν τὸν Ἀπρίλιον
 μὲ τὴν ἐβγῶν τὰ τζάνερα καὶ τάγκιναροκουκκία.
 Ὡς τότε, ποῦ τῆς κάσσαις μᾶς χρυσὸς θὰ κατακλύζῃ,
 ὡς τότε ποῦ τὴν γνώμην των θὰ 'ποῦν οἱ Ἀγγλογάλλοι,
 ὁ κύριος Σιμόπουλος τοὺς νόμους θὰ σκαλίξῃ
 ὡς ποῦ παρασκαλίζοντας τὰ μάτια των νὰ βγάλῃ.
 Ὡς τότε θὰ περάσωμεν μὲ τὰς ἐπερωτήσεις,
 ποῦ τὸσον ρέπει πρὸς αὐτὰς τῶν Βουλευτῶν ἡ φύσις,
 ὡς τότε θὰ δεινόμεθα μὲ τὸν ζουρλομανδύαν,
 ὁ δὲ κυρίαρχος λαός, ὁ μέγας καὶ πολὺς,
 θὰ παίξῃ τὴν πασίγνωστον ἐκείνην κομωδιάν
 τὸ σύνθημα ροχαλητὸ 'στὰ πάλκα τῆς Βουλῆς.

Ὡ τέκνα οἴκτου ἄξια καὶ φορολογημένα,
 μὲ τὴν θερμὴν ἀγάπην μου καὶ τώρα σᾶς ἐνδύω,
 γνωρίζω καὶ μυρίζομαι τῆς τύχης τὰ γραμμένα,
 πῶς εἶναι τὸ συναλλαγμὰ μὴ καὶ πενήντα δύο,
 πῶς Βασιλὰνθ βάσανα τραβάτε ἀληθῶς,
 πῶς ψήνεσθε εἰς καμινὸν κακουχιῶν βεβαίως,
 ἀλλὰ κι' ἐγὼ τὸ ψήσιμο δὲν βλέπω ἀπαθὲς
 καθὼς ἡ μήτηρ τῶν ἐπτά ἐκείνων Μακκαβαίων.
 Σᾶς βεβαιῶ πῶς ψήνομαι μαζί μὲ σᾶς ἐξ ἴσου...

Φ. Εἰς ὅλ' αὐτά, Πρωθυπουργέ, σοῦ λέγω μόνον «ζῶσα»
 Τρ. Ἐξύστηκα πολλὰς φορὰς ὡς τώρα, Φασουλῇ,
 ἀλλ' ἡ φαγοῦρα δὲν περνᾷ, μὲ τρώει πρὶν πολὺ.
 Φ. Σήκω τὸ χεῖρ τὸ ξερβί, ἀπάνω τὸ δεξι σου.
 καὶ πῆσε 'στὸ κρεβάτι σου καὶ ζῦσου, ζῦσου, ζῦσου.
 Γιὰ νέους φόρους καὶ δασμοὺς ὁ κόσμος κι' ἂν φωνάζῃ
 μὰ ζῦσου μὲ τὸ χωρχτό, μὰ ζῦσου μὲ τὸ νάξι,
 κι' ἂν δὲν 'μπορῇ νὰ ζύνεσαι κι' ἀπὸ 'μπροστὰ καὶ πρὶν
 ἐπίτρεψε, Πρωθυπουργέ, σ' ἐμένα νὰ σὲ ζῦσω.

"Εναν τρανὸ ἀφεντικό,
 ποῦ 'μπρὸς τοῦ κόσμος σκύφτει,
 ζῦνω μὲ τοῦβλο μαλακὸ
 καὶ μὲ τὸν τυροτρίφτη.

Εἴνω κι' Ἑλῆα,
 ποῦ γιῶρτασε
 καὶ μαραμμένη στέκει,
 ζῦνω κοιλιὰ,
 ποῦ 'χόρτασε
 μ' Ἑγγλέζικο μπιφτέκι.

Εἴνω κι' αὐτιά, ποῦ φαίνονται
 πῶς δὲν ἰδρύνουν διόλου
 καὶ μήτε ξεκουφαίνονται
 μὲ τόκους τοῦ διαβόλου.

Εἴνω κι' αὐτὰ τὰ χεῖλια,
 ποῦ πάντοτε μᾶς ἐτάξαν
 λαγούς μὲ πετραχήλια
 καὶ 'στ' ἄστρα μᾶς ἐπέταξαν.

Τὴν μύτη ὅπου 'ψήλωσε
 'στὰ δάνεια χωμένη,
 μὰ σήμερα 'χαμήλωσε
 κι' εἶναι συναχωμένη.

Τὴν κεφαλὴ ποῦ 'γέννησε
 Ἰσοζυγίον πλούτον,
 κι' ὅλ' ἡ πατρίς ἀρμένισε
 εἰς τάνεικά μὲ τούτον.

Τὸ κεφάλι τάσημένιο,
 ποῦ μὲ κτένι φιλιτινέιο
 τοῦκανε κομφὴ χωρίστρα
 ἡ Αὐλὴ μας ἡ τσακίστρα.

Εἴνω καὶ πόδια ποῦ κρατοῦν
 καὶ μὲς 'στ' ἀγκάθια τρέχουν,
 καὶ περπατοῦν καὶ περπατοῦν
 καὶ κούρασι δὲν ἔχουν.

Εἴνω κουτέλο μεγάλο,
 ποῦ σοφίζεται πολλὰ,
 καὶ τὸν κάθε Ἀγγλογάλλο
 μὲς 'στὴ μούρη κουτουλά.

Μὰ ζῦνω καὶ τὸν ἀφαλό,
 ποῦ τοῦ τὸν ἔλυσε ὁ Λό,
 καὶ χέρια, ποῦ γερὸ παρὰ
 εἶχαν φουκτώσει μιά φορά.

Ράχη ποῦ ἐκυρτώθη,
 σβέγκο ποῦ 'ξεσβερώθη
 ὡς ποῦ νὰ καταπεισῇ
 καθένα Καραπάγο
 καὶ κάθε κυβερνάντα
 πῶς ἡ Ἑλλάς θὰ ζήσῃ
 καὶ μὲ τὸ παραπάνω
 καὶ σήμερα καὶ πάντα.

Εἴνω Τρικούπη τὸν τρανὸ,
 ποῦχε πριστη μὲ τραχανᾶ,
 μὰ τοῦ τὸν ἐδῶλαν ζυνὸ
 καὶ δὲν τὸν ἐφαγε ξανά.

'Αλλὰ κι' ἐγὼ ἀκόμη
 ἡ δημοσία γνώμη
 ζῦνω ἰδιαιτέρως
 ὀπίσθιον τι μέρος,
 καὶ γράφω ἐκεῖ πέρα
 τοὺς Φράγκους μακακράδες,
 ποῦ κοπανοῦν ἀέρα
 ζητώντας μας παραδες.

Τρ. Μὲ ζύνεις, μὰ τὸ ζῦσιμο δὲν ὠφελεῖ... τοῦ κακού !...
 καὶ μίαν πρέζα ὅτε μου παρακαλῶ ταμδᾶκου
 νὰ φτερινισθῶ μαζί μὲ σᾶς, ποῦ τὸσον μὲ τιμάτε,
 νὰ 'δῶ μὲ τὰ φτερινίσματα ποιὸς τάχα μὲ θυμάται.
 Πῶς τὸσον θὰ πεινάσωμεν καθόλου δὲν ἐγνωρίζα
 καὶ σὰν ἀσκὸς ἐφούσκωνα καὶ τῶρριχνα βαρεῖα,
 μὰ ὅτε μου νὰ μυρισθῶ κι' ὀλίγη πιπερόριζα
 καὶ βάλτε μου μιά κόκκινη 'στὸ στόμα πιπεριά.

(Φθάνει τυφλὸς ὁ Περικλῆς ὡς μάντις Τειρεσίας).

Τρ. Ὡ μάντι, λάλησον εὐθὺς μετ' εὐσυνειδησίας...
 γνωρίζεις ποῖον νήσημα τὴν πόλιν κατατρύχει
 κι' ἂν τοῦτο θὰ θεραπευθῇ ;...

Π. Ἄμμ' δέ; ἂν ἔχῃς τύχη...

Τρ. Μὲ τὴν σοφὴν σου μαντικὴν τὸ νόσημά μας κρίνε...

Π. Δεινὸν ἡ γνώσις, ἂν ποσὼς λυσιτελής δὲν εἶναι.

Τρ. Ἀλλὰ τί τρέχει κι' ἄθυμος προσήλθες ἐδῶ πέρα ;

Π. Γιατί θαρρῶ πῶς κάνωμε κουβάρη τὸν ἀέρα.

Τρ. Τριάντα μίᾳ ὁ χρυσὸς τιμάται καὶ μισθ.

Π. Μάθε λοιπὸν πῶς συνεργᾷ τῆς πείνας εἶσαι σύ...

Τρ. Τοιούτους λόγους ἀναλοῖς ἀναφανδὸν προσέφων
 νομίζει ἀτιμώρητος πῶς θ' ἀπομείνῃς, γέρον ;

Π. Κι' ἂν δὲν μ' ἀφῇς ἡ τύχη μου 'στὸ μέλλον ἀτιμώρητον,

ἀλλ' εἰς σημεῖον ὁ λιμὸς ἐγγίζει ἀποσώφρητον.

Τρ. Πῶς εἶπες ;... ἐπανάλαβε νὰ ἐννήσῃς καλλίον.

Π. Δὲν ὠφελεῖ 'στὰ νενῶρα μᾶς τὸ βρωμιοῦχον καλλίον.

Τρ. Ἀλλὰ δὲν βλέπεις παντελῶς τὸν ἄλλον τὰ καμώματα;

Π. Ἄν εἴμ' ἐγὼ, Πρωθυπουργέ, θεοστραβὸς κανάνας,

θαροῦ καὶ σύ πῶς δὲν κυτᾷς μὲ μάτια κουκουβάγιας.

Τρ. Εἶσαι παναθῆς καὶ σύ, καὶ τώρα ζῦσου γέρο.

Π. Ἀπὸ τὸ θέλεις ζῦνομαι, δὲν λέγω περὶ τίπο.

Τρ. Ὡ μεγαλεῖον ζήλευτόν, ὦ σύ, Ἀρχὴ καὶ πλούτε,

ὅποιος δόλος γύρω σου καὶ φθόνος ἐξαπλώται.

Ποῦ δικαίως ἔλεγε κι' ὁ Θεόδοτος ἐκεῖνος

πῶς τὸν ἐδολιμετοῦν ὑπὸν ἡμετέρων σφῆνος.

Κι' ἐγὼ τὰ ἴδια σήμερα παθαίνω καὶ χειρότερα...

κοίτα καὶ φθόνος ἐμπλήης μὲ παλεῖται ἀμφοτέρω.

Βεβαίως ἐγγὺν εὐκλείην δὲν ἦτο τοῦ τυχόντος

ἐκ τούτου τοῦ μιάσματος τὴν πόλιν νὰ καθάρῃ,

καὶ νὰ γεμίσῃ μὲ χρυσὸν εὐθὺς κι' ἐκ τοῦ μὴ ὄντος

τὸ τρυπημένο καὶ ἀειανὸ τοῦ Κεντρικοῦ πιθᾶρι.

Ὅτ' ἐκ Θεῶν κι' ἐξ οἰκῶν ἐγνωρίζε κανείς
 ἂν θ' ἀνακλύθῃ ὁ σπῆτος τῶν καμνηλίων τῆς πόλεως,
 ὅταν ἐγὼ κατέφθασα, θεὸς ἐκ μηχανῆς,
 νὰ λύσω τοῦ νερίσματος τὴν κρίσιν ὅπως ὅπως,

τὸν ὄρκον δὲ 'στ' Ἀνάκτορα κατὰ τὸν νόμον ὤμωσα
 κι' εὐθύς τὸ στόμα τῆς Σφιγγὸς πρὸς ὦραν ἀπεστόμωσα.
 Ἄν τώρα δὲ μὲ τρίχινον περιπλανῶμαι σάκκο,
 μὰ δὲν θὰ γίνω δούλος σας καὶ ταπεινὸς λακίς σας...
 τέλος καὶ 'στὸ χαρτόσημο, δασμὸς καὶ 'στὸν ταμπάκο,
 καὶ πσοῦτ' μὲ τῆς ὑγείας μου καὶ πσοῦτ' μὲ τῆς 'δικαίς σας.

Ἐγὼ δὲν παρσύρομαι μὲ τῶν γνωμῶν τὸ ρεῦμα
 καὶ μ' ὅσα κάθε σύγχρονος κι' ἂν ψάλλῃ Τειρεσίας,
 πλὴν μὲ δασμούς θὰ βάρυνθῃ καὶ τὸνα κι' ἄλλο πνεῦμα
 κι' αὐτὸ ἀκόμη τῆς ψιλῆς κι' ἐκείνο τῆς δασείας.
 Σὰς εἶπα πῶς καθέννας σας ὀφείλει νὰ πληρώνῃ,
 μ' ἐπιτροπῶν παράπονα ταῦτί μου δὲν ἰδρώνει,
 καὶ διχῶς νάμαι Μαχαιροῦ ἀρσενικὴ καὶ μάγος
 θὰ ἐκδιώξω μόνος μου τῆς πόλεως τὸ ἄγος.

Φ. ὦ σύ, ποῦ κάνεις μὲ τὸν Λὸ καὶ μὲ τὸν Ροῦ παρέα,
 εἰσάκουσον παρακαλῶ κι' ἐμὲ τὸν ἱερέα,
 κι' ἄς συσκεφθῶμεν ὅλοι μας λαθραίως κι' ἐν κρυπτῷ
 πῶς τοῦ λοιποῦ νὰ μὴ ζητοῦν οἱ δανεισταὶ λεπτό.

(Ἀρχίζει ὁ χορὸς
 νὰ ψάλλῃ σοβαρῶς.)

Τίς οὗτος, ποῦ μὰς ἔσπασε μ' οἰκονομίας μέτρα;
 κάθε πτωχὸς καλαμαράς ἄς ρίξῃ 'πίσω πέτρα.
 Ἄς φύγῃ καθεὶς ἐξ ἡμῶν
 τὴν χώραν αὐτὴν τῶν λιμῶν.

Μὲ πῦρ τοξεύει κι' ἀστραπὰς
 ἐπιτροπῶν ἐπιτροπὰς...
 μ' αὐτὸν δὲν κάνομε χωριὸ
 κι' ὅλοι πεινῶντες καὶ γυμνοὶ
 φωνάζομε «μωρὴ Μαριώ,
 'στὴν βρύσι γιὰ νερό σὰν πᾶς
 κύττα μὴ σπάσῃς τὸ σταμνί.

(Ἀντιστροφὴ δευτέρα,
 πολὺ σοβαροτέρα.)

Σεισμὸς τὰ πέρατα δονεῖ...
 σαφὴς δ' ἀντήχησε φωνή

**Βιβλία μερικὰ
 πολὺ σημαντικὰ.**

Ὁ Τύραννος Οἰδίπους κι' ὁ ἐπὶ Κολωνῷ,
 μετὰφρασις ἀρίστη κι' ἐκ τῶν ἐντελεστάτων
 τοῦ Βλάχου τοῦ Ἀγγέλου, ποῦ δὲν τὸν ἐπαινῶ
 ἂν ἔξοχον τὸν εἶπω ἐργάτην τῶν γραμμάτων...
 Κομφότατον καθ' ὅλα καὶ τιμαλφὲς βιβλίον...
 πωλεῖται 'στῆς Ἑστίας τὸ Βιβλιοπωλεῖον.

Τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει Ἀγάλματα Κορῶν...
 συνέγραψε Σοφρούλης μὲ κάλλος γλαφυρόν,
 τῆς Ἀρχαιολογίας ὑφηγητὴς καὶ μύστης
 καὶ κάτοχος τῆς τέχνης καὶ γλώσσης τῆς ἀρίστης.
 Ἀντὶ σαχλῶν ἐπαίνων καὶ ἄνευ σημασίας
 τοῦ πρέπει μόνον ἔδρα χρυσῆς Καθηγεσίας.

**Ρωμηοῦ Ἡμερολόγιον Ἀποκαλυπτικόν
 περὶ τῆς καταστάσεως τῶν Οἰκονομικῶν.**

Αὔριον 'στοὺς δρόμους βγαίνει...
 ὦχ! παιδιὰ μου, τί θὰ γένη.

πῶς ἐξεροψηθήκαμε μὲ τὸ καρβουδιστήρι
 κι' ἀκόμη δὲν ἐμάθαμε
 πῶς τόση σφίξι 'πάθαμε,
 ὅπου ντοτόρου κανενὸς δὲν ὠφελεῖ κλυστήρι,
 κι' ἡ μπόρσα μένει σιγηλὴ, λὲς κι' εἶναι μοναστήρι.

Ποῦ τώρα ὁ χρυσὸς φοιτᾷ;
 εἰς ὕψος ἀφθαστον πετᾷ
 μετ' ἀκρατήτου τάχους,
 κι' ἀπὸ τὰ νέφη χαιρετᾷ
 τοὺς Μαραθωνομάχους.

Ἀπὸ τὸ ὕψος σου, χρυσέ,
 κατέβα γιὰ νὰ φᾶμε.
 γιὰ νὰ μὴ ζοῦμε βερεσέ
 καὶ τοῦ ψωμιοῦ ψοφᾶμε.

Μὰ νὰ! πηγαίνει πρὸ 'ψηλὰ
 'στὰς παρακλήσεις μας κωφός,
 καὶ λόγια χρήσιμα πολλὰ
 μάντις ἐλάλησε σοφός.
 Νὰ τὰ δεχθῶ; νὰ τάρνηθῶ;
 κι' ἐλπίζω τάχα νὰ σωθῶ;
 μένω βωδὸς καὶ ἀπορῶν...
 ὅρσε καὶ μέλλον καὶ παρὸν
 καὶ τὸν κακὸν μας τὸν καιρόν.

Ὅταν ρεμβάζω
 λόγια διαβάζω
 καὶ τὰ θαρρῶ
 σὰν παραμύθια
 καὶ κολοκύθια
 'στὸ πατερό.

Μούντζαις μὰς γράφει μαύρη πλάξ
 κι' ὁ Λὸ κι' ὁ Ροῦ καὶ κάθε βλάξ
 γροθιαῖς μὰς δίνουν ἐναλλάξ
 καὶ πᾶτ καὶ κιούτ καὶ πύξ καὶ λάξ.

Τρ. Σὲ χαιρετῶ, λαὲ φυλῆς καὶ ράτσας ψωραλέας...

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ἀναχωρεῖ πεσοῦσης τῆς αὐλαίας.)

**Καὶ ὀλέγαις ποικελίαις,
 μ' ἄλους λόγους ἀγγελίαις.**

«Ὀλύμπια» τοῦ Τσοῦχλου Ἐενοδοχεῖον νέον,
 ὅπου τὸ πλῆθος τρώει Λευκοῦλλον Ἀθηναίων.
 Ἐκεῖ γιὰ τοὺς πελάτας ὁ Τσοῦχλος θυσιάζεται.
 κι' ὁ πλέον τὰναμπέτης μ' αὐτὸν ἐνθουσιάζεται.
 Στὸν δρόμον τοῦ Σταδίου φεγγεβολεῖ κι' ἀστράφτει
 καὶ νυίγαις ἐκεῖ πέρα κανεὶς φαγάς δὲν χάρτει.

Χουσανθεμα, ποιήματα κι' ἀνέκδοτα καὶ νέα
 τοῦ φίλου Εὐγενίου Δάντε, εἰς ἐμπνευσιν γενναία.
 Ἐντὸς μικροῦ ἐκδίδονται κομψὰ μὲ χάρτην ἀρίστην
 κι' ἂν γίνετε συνδρομηταὶ θάναί ποτὶ εὐχάριστον.